

keafstemningen. Det er et mønster, vi har set forud for hver eneste folkeafstemning, at ja-siden har strøet om sig med løfter, som aldrig er blevet indfriet, og som formentlig heller ikke vil blive det denne gang.

Man har lovet vælgerne, at nu vil tempoet i EU blive sat ned, og der vil ikke blive mere union; man vil tværtimod have et forstærket nærhedsprincip, åbenhed og en masse fine ting. Men hvad er realiteterne indtil nu? Kendsgerningerne er efter topmødet i Cardiff, at unions-togtets trods alle statsministerens løfter uanfægtet kører videre i højt tempo. Kendsgerningerne er, at der venter en ny regeringskonference om et år eller to med nye unionsskridt, mere magt til de store lande på de smås bekostning og mere magt til Unionen på Folketingets bekostning på dagsordenen.

Desværre har vi fået bekræftet under debatten i dag, at Socialdemokratiet endnu ikke har forstået betydningen af, at sådanne skridt nødvendigvis må sendes til folkeafstemning, nødvendigvis må forelægges vælgerne til godkendelse, hvis man overhovedet skulle drømme om at gennemføre sådanne ting. Det er en stor skuffelse for mig at opleve denne udskridning i den socialdemokratiske politik, og især var jeg naturligvis skuffet over hr. Jacob Bukstis svar, fordi hr. Jacob Buksti jo på mange måder grundlæggende er et fornuftigt menneske.

Det er især en stor skuffelse for mig, fordi jeg kan huske, at i sin tid i 1986, hvor jeg havde den ære at repræsentere VS her i Folketinget, var der enighed mellem venstrefløjen og Socialdemokratiet om, at hvis der skal ske væsentlige ændringer i Danmarks tilknytning til EF, kan det naturligvis ikke ske, uden at man spørger befolkningen ved en folkeafstemning. Dengang var der ikke underlige juridiske bortforklaringer og underlige svævende begreber om suverænitetsafgivelse osv. osv., som man på listig vis forsøgte at skubbe foran sig for at slippe uden om en folkeafstemning. Nej, der var orden i tingene i et samarbejde mellem Socialdemokratiet og venstrefløjen. Det samarbejde har man desværre siden forladt, både på dette punkt og desværre også på mange andre punkter. Men vi vil holde fast i denne sag, og vi tror ikke, det vil kunne lykkes for Socialdemokratiet at opretholde den grundlæggende dybt udemokratiske position, man nu har lagt sig fast på.

Når vi ser tilbage på året, som er gået, skal vi da også huske, at for godt og vel et års tid siden var statsministeren stadig ikke indstillet på at

love en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten. Men han gav faktisk løftet om den folkeafstemning, inden der forelå en juridisk redegørelse, og inden det var afgjort, om der var tale om suverænitetsafgivelse eller ej. Derfor er skredet i Socialdemokratiets demokratiske holdning til dette spørgsmål altså sket inden for de seneste ganske få måneder, og jeg håber naturligvis, det kan rettes op igen.

Kendsgerningen er også, at regeringen her til efteråret agter at indgå en aftale mellem Danmark og EU's nye centralbank i Frankfurt om kronens snævre tilknytning til den fælles mønt, euroen. Det bliver en aftale, der i realiteten vil sætte Danmark under administration af centralbankdirektørerne i Frankfurt, og det er altså en aftale, der i allerhøjeste grad berører Danmarks suverænitet. I realiteten underminerer man dermed fuldstændigt den danske undtagelse på området. Ganske vist vil vi ikke få europengesedler i Danmark, men vi vil i enhver henseende være underlagt det regimente, som hersker i dette store glashus i Frankfurt.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren – og jeg håber, han vil bringe spørgsmålet videre til sine embedsmænd – om vi kan få en garanti i forbindelse med den aftale, Danmark agter at indgå med centralbanken i Frankfurt. Kan vi for det første være sikre på, at den aftale ikke vil blive indgået, medmindre den er blevet godkendt efter en åben debat og forhandling her i Folketingssalen? Og vil aftalen for det andet blive forelagt offentligt for den danske befolkning i sin helhed, forstået på den måde, at der ikke vil være hemmelige dele af en sådan aftale? Jeg vil godt spørge statsministeren, om jeg kan få bekræftet disse to punkter, for hvis jeg ikke kan det, står vi jo med endnu et stort og gennemgribende demokratisk problem.

Under kampagnen forud for folkeafstemningen den 28. maj blev regeringen med rette angrebet for sin politik over for Schengen og registerproblematikken. Statsministeren lovede så, at der ville komme en debat om Schengen, før Folketinget tog på sommerpause.

Vi fik så forleden debatten, men det var en underlig debat at opleve, for de partier, der havde taget initiativ til debatten, som havde lovet debatten, statsministerens eget parti og andre partier, mente pludselig, at det var en fuldstændig overflødig debat, som slet ikke skulle have været holdt. Og derfor blev det selvfølgelig en skindebat, som bare skulle overstås af regeringen og de andre unionstillhænge-